

trykker bagved Lovforslaget, men en sammenhængende Tale, hvorved han skal svare paa de Spørgsmaal, som naturligt udspringe af Forslagets Indhold. — Det er endnu engang, at jeg har talt temmelig længe om denne, som det siges, meget ubetydelige Sag, men — ialtsald — Ministeriet længes og Thinget længes efter at komme til det Vigtige; indtil den Tid har jeg gode Stunder, og har jeg høvt gode Stunder til, efter min Eyne, at sætte mig ind i en ringe Sag.

Krabbe: Naar jeg vil tillade mig at stemme for Lovudkastet, saa besværes jeg ikke min Samvittighed i mindste Maade derved; thi, naar Folk, der ere saa nøie bekendte og saa ganske anderledes bekendte med Forholdene paa Færverne, end Nogen af Thingets Medlemmer kan være det, kunne tilraade det, saa troer jeg, at man med Røglighed kan stemme for, hvad de tilraade, og slutte sig til dem, naar de finde det betænkeligt at stille Den til en ny Auction, fordi de antage, at Kjøbesummen saa maaskee kunde blive mindre, og at den, der før har været Liebhaber, da vilde trække sig tilbage. Dersom dette skee, vilde jeg, ved at fraraade Lovudkastet, langt mere besvære min Samvittighed, end jeg gjør ved nu at tilraade det.

Finantsministeren: De Bemærkninger, vi have hørt af den næstforegaaende ærede Taler (Kierkegaard) under denne Sags forskellige Behandlinger, forekomme mig rigtignok at gaae meget videre og navnlig i deres Consequenter at gaae meget videre, end nærværende Sag angaaer. Den ærede Taler stiller store Fordringer til Ministrene, om hvad de skulle oplyse. Jeg vil dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at hans Fordringer maaskee ikke ere saa ganske billige, naar de forfølges til de Consequenter, som af den ærede Landsthingsmand er skeet. Jeg troer, at det i Almindelighed maa erkjendes, at Regjeringen bestreber sig for at meddele alle de Oplysninger, som det er muligt, ja at man maaskee endog saa meddeler mere Trykt af Motiver, end sædvanligt er i andre constitutionelle Lande;

men jeg troer dog ikke, at man af denne Regjeringens Bestræbelser for at oplyse en Sag paa det Øverste, og maaskee mere, end der egentlig behøvedes, bør drage den Slutning, at der ikke skulde kunne gives nogen Art af Oplysninger, som Ministeriet ikke skulde kunne meddele. Det hører til den ministerielle Forvaltningsforms Mangler, eller om man vil, i enkelte Tilfælde, hvor Tøllerne til en given Tid ere i Hænderne paa en dygtig Mand, maaskee til dens Fordele, at en overordentlig stor Deel af Administrationen maa beroe paa Ministerens individuelle Skjon. Det er overmaade vanskeligt for en Minister bagefter at sige: „Jeg skjønnede om den og den Sags Behandlingsmaade af den og den Grund,“ og endnu vanskeligere er det for hans Eftermand, som, medens vistnok Regjeringen ikke dør, dog paa ingen Maade kan arve fuldstændig sin Formands individuelle Anskuelser. I et Collegium kan der foreligge skriftlige for Eftermandene tilgængelige Oplysninger om Handlemaaden i mange enkelte Tilfælde, hvor det er umuligt i et Ministerium, men heller ingen kunde der i alle Tilfælde, det veed jeg af egen Erfaring. Ogsaa der kommer den hele Maade, hvorpaa en Sag bliver tagen, meget an paa de forskellige Medlemmers individuelle Anskuelser. Nu er det jo her, synes det mig af Alt, hvad der er passeret i denne Sag, tilstrækkeligt godtgjort, at der ikke foreligger noget Udtrykkeligt i Indenrigsministeriet om de Besværgsgrunde, som foranledigede den forrige Indenrigsminister til netop i denne Sag at foretrække Arvesæfte for Selvetendom; men man kan omtrent slutte sig til, hvad Grunden har været, og det er nemlig den, at han ventelig har anseet sig bemyndiget til at sælge Den til Arvesæfte, uden at have en Lov derfor, men ikke til Selvetendom. Senere har Regjeringen og navnlig den nærværende Indenrigsminister dog fundet det tvivlsomt, om det gik an, paa Færverne at sælge til Arvesæfte uden Lovbemyndigelse, og dette har foranlediget, at man har begjært Salgets Stadfæstelse ved Lov.